

Arrest

nr. 344 647 van 9 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terughrijving (bijlage 11) en van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 24 maart 2026.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 24 maart 2026 biedt verzoeker zich aan bij de paspoortcontrole op de luchthaven van Brussels airport. Hij is drager van een geldig Marokkaans paspoort en van een geldige Spaanse verblijfskaart.

Bij de paspoortcontrole werd vastgesteld dat verzoeker geseind staat door Spanje.

Daarop wordt de verblijfskaart van verzoeker in beslag genomen en wordt er een beslissing tot terugdrijving ten aanzien van verzoeker genomen. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn terugdrijving. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verweerder betwist het uiterst dringend karakter niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de Richtlijn 2004/38/EG (artikelen 2, 5 en 7), van Verordening (EU) 2016/399 (Schengengrenscodes, artikelen 2 en 6), van Verordening (EU) 2018/1860 betreffende het gebruik van het SIS (artikel 14), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betwist niet dat er een SIS-seining is doch meent dat deze onterecht is blijven staan en hij verwijst naar zijn gezinsleven en zijn recht op vrij verkeer. Verzoeker brengt verschillende stukken bij ter staving van zijn betoog.

Uit de stukken die verzoeker bijbrengt kan worden afgeleid dat verzoeker sedert 2012 gehuwd is met een Spaanse onderdane en kinderen heeft (stukken 8 en 11).

In de loop van het jaar 2024 hebben de Spaanse autoriteiten een beslissing genomen tot intrekking van de verblijfsvergunning van verzoeker, op basis van vermeende strafrechtelijke/politiedossiers. Vermoedelijk hebben de Spaanse autoriteiten op dat moment een signalering tot weigering van toegang ingevoerd in het Schengeninformatiesysteem (SIS).

Tegen deze intrekkingbeslissing heeft verzoeker een beroep ingediend. Bij een definitief vonnis (stukken 2 en 3), uitgesproken op 20 juni 2024, heeft de rechter verzoeker volledig in het gelijk gesteld en de beslissing van de administratie vernietigd, waarbij werd gewezen op het ontbreken van een reële bedreiging voor de openbare orde en de sterke integratie van de verzoeker werd erkend (meer dan 23 jaar verblijf, actieve tewerkstelling, stabiele partner en kinderen).

Ter uitvoering van dit vonnis heeft de Spaanse administratie bij een officiële beslissing van 1 augustus 2024 uitdrukkelijk de beslissing tot beëindiging van de verblijfsvergunning nietig verklaard en de geldigheid van de vergunning voor langdurig verblijf van de verzoeker hersteld, met terugwerkende kracht tot de datum van de oorspronkelijke intrekking (stukken 4 en 5).

Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht en zich blind heeft gebaseerd op de SIS-seining.

Verzoeker verwijst naar artikel 14 van de Verordening (EU) 2018/1860 betreffende het gebruik van het Schengeninformatiesysteem.

Deze bepaling luidt:

“Wissing van signaleringen

1.

In aanvulling op artikel 6 en de artikelen 8 tot en met 12, worden signaleringen inzake terugkeer gewist wanneer het besluit dat aan de invoering daarvan ten grondslag lag, door de bevoegde autoriteit is ingetrokken of nietig verklaard.

Signaleringen inzake terugkeer worden ook gewist wanneer de betrokken onderdaan van een derde land kan aantonen dat hij het grondgebied van de lidstaten conform het respectieve terugkeerbesluit heeft verlaten. (...).”

Uit deze bepaling lijkt te volgen dat de SIS-signalering door de Spaanse autoriteiten had moeten worden gewist. Dit is echter niet gebeurd en het kan de grensinspectie dan ook niet ten kwade worden geduid dat rekening werd gehouden met de bestaande SIS-seining. Wat betreft een eventuele betwisting rond deze SIS-seining, moet de verzoeker zich tot de Spaanse rechter wenden, aangezien het een Spaanse SIS-seining betreft, die klaarblijkelijk nog steeds geldig is.

Evenwel stelt artikel 12 van de Verordening (EU) 2018/1860 betreffende het gebruik van het Schengeninformatiesysteem:

“Raadpleging in geval van een hit betreffende een onderdaan van een derde land die houder is van een geldige verblijfsvergunning of geldig visum voor verblijf van langere duur

Indien een lidstaat een hit vaststelt naar aanleiding van een door een lidstaat ingevoerde signalering inzake terugkeer ten aanzien van een onderdaan van een derde land die houder is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of geldig visum voor verblijf van langere duur, raadplegen de betrokken lidstaten elkaar door aanvullende informatie uit te wisselen, volgens de onderstaande regels:

a) de uitvoerende lidstaat stelt de signalerende lidstaat van de situatie in kennis;

b) de signalerende lidstaat leidt de procedure van artikel 11 in;

c) de signalerende lidstaat stelt de uitvoerende lidstaat in kennis van het resultaat na de raadpleging.”

Hieruit volgt dat een SIS-signalering geen absoluut karakter heeft.

In casu blijkt dat de grenspolitie een blinde toepassing heeft gemaakt van de SIS-seining. Er werd geen enkel zorgvuldig feitenonderzoek verricht. De grenspolitie heeft geen enkele dringende raadpleging gedaan van het Spaanse SIRENE-bureau om de werkelijke geldigheid na te gaan van de verblijfskaart die haar werd voorgelegd.

Terloops stipt de Raad immers aan dat de Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), waarvan artikel 3 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt, beperkingen bevat inzake zijn toepassingsgebied wat *“de rechten van de personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”* betreft (artikel 3 van de Schengengrenscore) en dat de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) een ‘inreisrecht’ waarborgt.

Door zich in de bestreden beslissing te beperken tot een loutere verwijzing naar de Spaanse SIS-seining en naar artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet zonder rekening te houden met verzoekers specifieke verblijfs- en gezinssituatie heeft de gemachtigde van de minister het zorgvuldigheidsbeginsel miskend in het licht van het recht op gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan prima facie worden aangenomen.

Het middel is ernstig, waardoor is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het is evident dat een SIS-signalering nadelig is voor de verzoeker die beoogt het Europese continent binnen te komen om zijn familie te bezoeken.

Het is eveneens evident dat de verwerende partij niet verantwoordelijk is voor de signalering op zich.

In casu heeft verzoeker aangetoond dat hij de echtgenoot is van een Europese burger (van Spaanse nationaliteit) en de vader is van drie minderjarige kinderen, allen geboren en woonachtig in Spanje (respectievelijk geboren in 2013, 2018 en 2024). De uitvoering van de terugdrijving naar Marokko zal tot een scheiding van een vader en zijn gezin leiden. Daarnaast is verzoeker professioneel volledig geïntegreerd in Spanje, zoals blijkt uit zijn loopbaanoverzicht ("*Vida Laboral*") van de Spaanse sociale zekerheid, dat meer dan 20 jaar aan bijdragen aantoont. Hij had tot de dag voor zijn reis een geldige arbeidsovereenkomst. Zijn uitzetting naar Marokko en de confiscatie van zijn verblijfskaart door de Belgische autoriteiten verhinderen hem volledig om zijn werk in Spanje te hervatten. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

De vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond dient niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze te worden geïnterpreteerd aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

De argumenten van verweerder in de nota met opmerkingen doen daaraan geen afbreuk. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

2.5. Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping van 24 maart 2026 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

J. CAMU